

Bárovácké recepty na zimní pohodu

**Práce žáků 2. stupně budovy ZŠ J. Š. Baara
prosinec 2008**

Milí žáci, milí rodiče,

dostáváte do rukou malý sborníček, který při ZŠ J. Š. Baara vydáváme již od roku 1993. Zatím vydáváme sborníček dvakrát během školního roku – v zimě a před prázdninami. Jsou v něm obsaženy většinou originální práce a myšlenky žáků.

Brožurka tentokrát obsahuje pouze některé práce a nápady žáků 2. stupně ze školní budovy v ulici J. Š. Baara.

Některými svými „zkušenostmi“, a „radami“ děti vyjadřují svá předvánoční přání pro příjemnou předvánoční pohodu.

(Mgr. Zdeňka Ditrichová)

Letošní školní rok začal s plnou razancí. Hned od začátku září paní učitelka Davidová organizovala ekologickou akci, která měla našim žákům naznačit, kudy vede jedna z cest k budoucnosti – ochranou životního prostředí, a tou je tedy i nutnost třídění odpadů.

Zúčastnili jsme se tedy ekologicky zaměřené soutěže, které byl věnován tzv. „Projektový den“ 12. září. Všichni žáci obou našich školních budov soutěžili v družstvech v několika soutěžních disciplínách.

Ve finále soutěže se družstvo naší školy umístilo velmi dobře, většinou dokonce na prvních místech. Soutěžící získali pro školu cenné věcné odměny. Náš „Plastožrout“ byl zkrátka nejlepší! **Rodičům děkujeme za spolupráci, kterou projevili ochotným hromaděním nejrůznějších plastových lahví.**

I v dalších oblastech jsme byli jako školní tým velmi úspěšní. Paní učitelka Řezáčová je již několik let organizátorkou projektu Comenius. Probíhá pod záštitou Evropské Unie a letos byly naše školní úspěchy v tomto projektu vyhodnoceny jako nejlepší z kategorie základních škol.

Mezi další aktivity školy patří tradičně sběr starého papíru, četná vystoupení školních uměleckých těles, folklórního souboru Bárováček a Dětského pěveckého sboru Carmina. Jeho vystoupení bylo zařazeno dokonce do televizního přenosu koncertu, jehož finanční výtěžek bude věnován dětem, které finanční podporu potřebují.

Milí rodiče, vedení školy i kolektiv učitelů Vám děkuje za pochopení, pomoc a spolupráci v oblastech, kde děti mohou projevit svou ochotu, zájem a nadání v oblastech, které nesouvisí přímo se školní výukou, ale které vedou k dalšímu rozvoji osobností našich žáků.

Tímto Vám také děkujeme za účast na našem školním předvánočním jarmarku, který organizuje paní učitelka Havířová. **Finanční výtěžek této akce bude věnován zaplacení školného indické dívence, kterou jsme jako škola adoptovali.**

(Mgr. Z. Ditrichová)

Práce oceněná v ekologické soutěži – „Plastožrout“

Dobrý den,

jsem plastová láhev – řečená „PET – flaška“. Přesněji láhev od Coca-Coly. Já a moje sestry jsme dobyly svět. Jsou nás miliony a najdete nás všude. Jak ve městě, na vesnici, na samotách, tak i v lese, na louce i v řece.

Lidé nás vyrobí, naplní, rozvezou do obchodů, koupí, vyprázdní a vyhodí. Proč to dělají, se mě neptejte. Jsem jen PET láhev.

Ležím si tady v lese na jehličí, na velice krásném místě. Můj majitel si dal záležet, aby mě vyhodil v tak malebném prostředí. Nebo to byla náhoda, že můj obsah vypil právě tady? Nevím.

Ležím tu už bezmála rok a za tu dlouhou dobu jsem se nezměnila. Jsem pořád taková, jakou mě vyrobili. Je to tu moc krásné, ale jsem tu sama, úplně sama... Kdo to má vydržet? Ano, pravda, o kus dál leží igelitový pytlík s nevábným obsahem, ale považujete to za vhodný odpad ke společnosti, nebo dokonce ke konverzaci? Já tedy určitě ne.

Až konečně teď vidím nějakého tvora, který se mnou zabývá. Je to pes. Přesněji německý ovčák, který velmi rychle míří směrem ke mně, aby mě mohl prozkoumat. Hraje si se mnou, běhá se mnou po lese, nosí mě v hubě a různě mě žvýká, překusuje a jinak mění mou vizáž. Asi po dvou hodinách jsme dorazili do města.

Páníček psa připnul na vodítko a pes si pyšně vykračuje po rušné ulici. Celou tu dobu si mě drží v tlamě. Tady byly také samozřejmě PET láhve. Byly všude. Lidé je nosili v ruce, také čouhaly z batohů, válely se po zemi, a byly vidět i v koších na odpadky. Pes s pánem (a samozřejmě i se mnou) dorazili k velkému žlutému kontejneru. Pes mě poslušně upustil a pán mě do něj hodil.

Už mi nebylo smutno po kamarádkách. Teď jsem snad i litovala, že mě potkal ten pes. Bylo nás tam opravdu hodně. Jsme tam „kapánek“ sešlapány a tlačíme se jedna na druhou. A pořád přibývají další. Koluji tam fámy, že nás odvezou nějakému „Plastožroutovi“, jiná tvrdí, že si nás majitelé zase odnesou, prý ten kontejner slouží jako úschovna. Nevím, čemu mám věřit...

Naštěstí jsem tam moc dlouho nepobyla. Hned ráno mne vysypali spolu s ostatními do velkého vozu a odvezli do třídního odpadu – to bude asi ten „Plastožrout“. Na nic jiného si už nevzpomínám. Probrala jsem se až v letadle – mířím jako tričko s nápisem I LOVE ME do amerických rodin! Čeká mě úplně nový život...

(Martina Lukešová, 7. A)

Nový školní rok s sebou přivádí PODZIM...

Letí draci, letí, kam asi poletí? Poletí si k nebi, pak se snesou k zemi...

(Zavzpomínal Evžen Makula, 7. B)

Podzim

Na podzim padá listí, fouká vítr, pouští se drak. Na podzim vždycky s dědou vyjíždíme brzo ráno na výlov rybníka. Po výlovu pokaždé jedem asi o 40 kilometrů dál a tam si pěkně zachytáme.

Podzimní výlov rybníka – to je taková příprava na zimu. Když s dědou od rybníků odjíždíme, vždycky po sobě všechno uklidíme.

Druhý den pak odjíždíme k babičce. Jdeme na zahradu, děda nám vyndá žebříky a jdeme česat stromy a sbírat jablka. Babička nám z nich upeče štrůdl. Když je štrůdl hotový, uvaříme si k němu čaj.

A pak vyjíždíme na zahradu k tetě. Rostou tam kaštany. Každý ví, že na podzim kaštany dozrávají. Kaštany očešem a posbíráme a strejda je odveze do zoologické zahrady, aby zvířata měla v zimě co jíst.

(Pavel Vrba, 7. B)

Co pěkného přináší podzim...

Podzim už je tady. Někdy je počasí pěkné a příjemné, někdy je sychravo, jindy se obloha zatáhne a prší.

Na podzim se pouštějí draci, ale vítr musí foukat tak akorát! Nesmí foukat ani moc málo, ani silně. Prostě „tak akorát“.

Opadává listí ze stromů. Z listí můžeme tvořit různé hezké obrázky. A kaštany? Z těch se zase dají vyrobit zajímavé figurky a zvířátka.

(Lucie Vachušková, 7. B)

Podzim je tady, opadá listí.

Podzim je barevný a pěkný.

Listy na stromech jsou zelené, hnědé, žluté, červené.

Lidé zase nosí kabáty, začíná být zima. Však přijde brzy...

(Nikoleta Berkyová, 7. B)

Podzim je příjemné období, i když léto se nevyrovná. Ale to nám vůbec nevadí. Padá listí, začíná být chladno, všichni už doma topí - a hlavně – babičky „zavařují!“

Sluníčko hřeje zase jinde. Ale to nevadí. Počkáme pár měsíců a Slunce bude hřát zase u nás.

Mezitím si zajedem na hory zalyžovat si. Bude tam pěkná zima! Ještěže mám teplou bundu, která mě vždycky zahřeje!

A zvířátka si shánějí jídlo do zásoby a vytvářejí si skrýše, kam půjdou na zimu spát...

(Matěj Lovčí, 7. B)

Podzim začíná přibližně 21. září. Je to roční období před zimou. Začíná školní rok. Konec koupání, konec beach ballu. Opadá listí, stromy jsou holé, prší a bývá sychravo. V zahradách a na chatách se češou jablka, Rána už bývají velmi chladná. Schyluje se k zimě...

(Martin Říha, 7. B)

**Podzim už je tady.
Někdy padá listí, někdy je sychravo,
někdy prší, někdy svítí sluníčko...
Děti chodí ven se svými pejsky, pouští draky,
hrají si a šetří peníze na Vánoce.
Češeme jablka, sbíráme kaštiny a žaludy.
Vlaštovky nasedly na svůj podzimní vlak
a odjely do teplých krajin.
Ani tam nemohou pouštět draky...**

(Martina Šestáková, 7. B)

Je sychravý den. Fouká vítr a padá listí. Venku je jen málo stupňů. Ale budou podzimní prázdniny. Na zahradě očešeme poslední ovocné stromy a pomůžeme také prababičce, která už je slabá. Uklidíme jí celou zahradu. Pak na louce pouštíme draky a začínáme se těšit na Vánoce...

(Monika Klojdová, 7. B)

Na podzim je ráno ještě tma. Brzy odpoledne se začíná stmívat. Lidé z toho mají špatnou náladu, je jim smutno a zima.

(David Kačírek, 7. B)

Většina dětí má nebo chce mít nějaké své zvířátko...

Já a moje zvířátko...

Ahoj!

Jmenuji se Lukáš a mám psa. Jmenuje se Reninka. Je to moje nejlepší kamarádka. Jedině se mnou chodí každý den na procházku a jsme nejlepší dvojka. S naším psem si hrajeme a také studujeme pavouky. Bereme si je domů a přinášíme si stále jiné druhy.

Máme se rádi jako kamarádi. Na procházky chodíme daleko, třeba až do Hrdějovic.

(Lukáš Anýž, 7. A)

Moje nejoblíbenější zvířátko je pes. Jeho jméno je Filip. Má rád děti. Také ale má rád své granule, které mu kupuje babička. Filip žije u babičky, protože my bydlíme ve městě. Máme sice k dispozici zahradu, ale ta není jenom naše.

Filip měl ale také kamaráda. Jmenoval se Ben. Také jsem měla Bena ráda. Jenomže Ben přestal žít před dvěma roky. Někdo zlý ho otrávil...

(Jana Hauserová, 7. A)

Když mi umřel děda, babička zůstala doma sama a bylo jí smutno. Pravda – někdo k ní chodil každý den, jenže - nebylo to ono.

A já jsem vždycky chtěla mít nějaké domácí zvířátko. Jenže nešlo to. Máme malý byt a já trpím alergií na srsti a peří. Tak jsem si přála mít aspoň rybičky nebo želvičku.

Maminku tedy napadlo, že si koupíme rybičky a umístíme je u babičky, aby tam babička nebyla tak sama.

Babička, brácha a já jsme zajeli do Zverimexu. Koupili jsme dvacetilitrové akvárium, teploměr, dvě balení kamenů, skalku, vodní i umělé rostlinky a síťku na rybičky. Chtěli jsme koupit i rybičky, ale nevěděli jsme, že voda pro ně musí být týden odstátá! Souhlasili jsme tedy s tím, že rybičky koupíme příští týden.

Uplynul týden a my jsme jeli pro rybičky. Máme neonky, parmičky a sumečky. Když jsme je umístili do akvária, byly rybičky hravé a veselé. Později jsme jim koupili správné krmení. Moc jim chutnalo. Teď už jsou naše rybičky pěkně vybíravé!

A tak babička je ráda, že není tak sama, a já jsem ráda, že mám svá zvířátka, o která se mohu starat.

(Miroslava Hejnová, 8. B)

Moje milé zvířátko

**Moje milé zvířátko? Jmenuje se kot'átko.
Že kot'átko nemá jméno? Bude však pojmenováno!
Děti, děti, vymýšlejte!
Až se kotě umyje?
I to kotě beze jména pozornost mi věnuje!**
(Lucie Vachušková, 7. B)

U nás doma máme dvě zvířátka. Kočku a šneka. Ten šnek, místo aby se živil zeleninou a ovocem, mi žere a okusuje sešity! Kočičku mám raději. Ta neslintá!

(Dominika Krátká, 7. A)

Já a Wendy

Wendy je ta nejmilejší a snad nejkrásnější klisna na světě. Má černou barvu a lysinu ve tvaru měsíčku. Je velice rychlá.

Poznaly jsme se tak, že jsem se jako malá šestiletá holka chtěla učit jezdit na koni, protože má maminka také jezdila. Začala jsem chodit do Jezdeckého klubu Slupenec, kde jsem se seznámila s Wendou. Bylo a je tam mnoho koní. Maminka nejraději jezdila na Elvisovi. Toho mám také moc ráda.

Jezdila jsem na Wendy a také na Montovi. Je to moc dobrý kůň, ale na Wendy zkrátka nemá!

Stalo se, že jsem se velmi zhoršila ve škole. Tři měsíce jsem nesměla do stáje, dokud si nezlepším školní prospěch. Wendy čekala a čekala. Když jsem se objevila, měla jsem strach, že naše kamarádství s Wendy ochablo. Ale Wendy si vzpomněla!

A tak jsou z nás nejlepší kamarádky. Dodnes spolu jezdíme na vyjížďky, na jízdárnu, chodíme spolu na procházky a děláme si navzájem radost.

(Eliška Pelechová, 7. A).

Kulový blesk

Tehdy jsem byl ještě malý a bydleli jsme u babičky. Táta s mámou odešli na ples.

„Hurá! Sláva!“, radovali jsme se, když odjeli. Sestra šla ihned vymetat ledničku a já jsem si sedl na parapet a pozoroval jsem pejskaře, který procházel Stromovkou, za kterou byla teplárna.

Zpoza stromů mě ozářilo silné světlo. „Kulový blesk!“, projelo mi hlavou! Začal jsem volat na Madlu. Madla volala tátovi. Rozhodl jsem se schovat se u babičky v přízemí, ale tam bylo zamčeno! Šel jsem zpátky nahoru.

Když jsem pak o tom přemýšlel, došlo mi, že tím kulovým bleskem byl bagr, který hrnul uhlí do teplárenského kotle.

(Cyril Horák, 6. B)

Hrátky s tygrem

Stalo se to poměrně nedávno, když jsme byli na výletě. Bohužel, díky mému orientačnímu smyslu hodnoty nula, dopadl jinak, než jsme předpokládali.

Nebyl ani pátek třináctého, ani jiný takový „nešťastný“ den. Celá cesta dokonce probíhala bez problémů díky tomu, že jsme vyrazili brzy ráno a půlka účastníků padla do sedaček únavou.

Když jsme dorazili na místo, do jedné raději nejmenované ZOO, všichni jsme se těšili, co uvidíme. Procházeli jsme pestrobarevnými, chlupatými a šupinatými pavilony, přidělili nám poutavého a zábavného průvodce, takže naše třídní jen „kazila partu“ a stále nám připomínala, jak máme být obezřetní.

Ale ani průvodcovy služby nemohly trvat věčně. Dostali jsme pokyn, že se po použití WC a potřebném občerstvení za půl hodinky sejdem u pavilónu tygrů.

To se asi nemělo stát. V pavilónu tygrů jsme s průvodcem nebyli. Bůhví, kde to je! Tím pro mě začalo nezajímavé dlouhé pátrání, které ovšem skončilo dřevěnými dveřmi s hlavou tygra, kterou tam zřejmě nedávno někdo namaloval. „Nač váhat,“ řekla jsem si a suverénně jsem vkráčela dovnitř. Dveře bouchly. Já jsem se probrala z dočasného pocitu úspěchu. Rozhlédnu se okolo – stromy! Polilo mě horko. Mobil nemám. Otočím se. Dveře nejdou zevnitř otevřít! Ještě jednou jsem se rozhlédla. Sednu si u dveří – někdy někdo přece musí přijít krmit! Bála jsem se. Pořád jsem se nervózně rozhlížela. Prožívala jsem strach lovné zvěře.

Zanedlouho našťestí přišlo vysvobození. Zvenku se začaly ozývat nějaké mužské hlasy. Bavily se o nějakém vandaloovi. Dveře se rozrazily, v nich se objevil starší pán s kýblem. Na sobě měl zelenou zástěru a na ní – obrázek želvy!

Ten pán mi tehdy moc pomohl, přestože nechápal, jak jsem se dostala dovnitř. Od té doby jsme dobří přátelé. pomáhá mi s chovem suchozemských želviček.

(Adéla Hrudová, 9. A)

Jak jsem se bála

Nestydím se za strach, který jsem cítila. Byl prvním a přirozeným impulsem, mocně podporován rozumem. Ale nyní vím, že jsem se tenkrát neměla ohlížet sama na sebe. Byl tu někdo, kdo potřeboval mou pomoc.

Zrychlila jsem krok a té hrůzu nahánějící skupince výrostků jsem se vyhnula velikým obloukem. A i přesto, že jsem prchala se sklopeným zrakem, věděla jsem o každé jejich poznámce a jejich činu.

Mocně podpořeni alkoholem strkali do lidí a na jejich různé výčitky reagovali podrážděně, až bojovně. Svému chování se hlučně smáli a po každém útoku na své okolí si obdivně tleskali.

Na jedné z laviček odpočíval starý pán. Po holubech, které krmil, začali ti klackové házet kameny. Vběhli do chumlu polekaných ptáků a snažili se je nakopnout.

Starý muž, opřený o hůlku, povstal. Hrbil se. Po úderu do hrudi zaklopýtal a padl zpět na lavičku. Jeho hůl, kterou nedokázal udržet, mu ti výrostci odhodili daleko do křoví.

Zarazila jsem se. Nikdo z dospělých kolemjdoucích v tu chvíli nazakročil. Nikdo nepomohl. Ale i když jsem si uvědomovala, že jsem unikla jejich pozornosti a že jsem tudíž mimo nebezpečí, stále jsem se bála. Z povzdálí jsem pak mohla pozorovat, jak skupinka „putuje“ parkem dál.

V tu chvíli se už k vyděšenému starci seběhlo několik lidí. Dospělých. Starších, než jsem byla já. Ale proč až nyní? Proč tak pozdě?

(Tereza Bálintová, 9. A)

Má oblíbená činnost

Mou nejoblíbenější činností je muzika. Muzika mě baví. Muziku mám ráda. Když ji poslouchám, je to, jako bych se vznášela na nějakých vlnách. Mohu se tak odreagovat od okolního světa, zapomenout na potíže, které mám ve škole nebo doma, nebo když prostě jen potřebuju odpočinek. Ráda si doma pustím CD se svou oblíbenou kapelou a zpívám s nimi.

A to je má další oblíbená činnost. Zpěv. Ráda zpívám. Velice mě to baví. Samozřejmě nejsem žádná hvězda, ale zpívat docela umím. Rozhodla jsem se něco pro to udělat. V nejbližší době bych chtěla začít chodit zpívat do sboru.

Tak tohle jsou dvě mé nejoblíbenější činnosti. Hudba a zpěv. Dá se to shrnout do jednoho slova. Muzika.

Ale také píšu písničkové texty, to mě taky baví. Napsala jsem jich už několik. Mé nízké sebevědomí mi ale vždy řekne, že text je nanic. Ale v poslední době si více věřím a své texty už nevyhazuju.

(Alexandra Ikriová, 8. B)

Jak jsem spadl do rybníka

Jednoho zamračeného dne si ve vesnici ležící mezi Soběslaví a Červenou Lhotou šli Petr a jeho starší bratr Tomáš hrát na velkou zahradu za jejich chalupou.

Chvíli si hráli na břehu rybníka, který je přímo u zahrady. Tomáše brzo přestala hra bavit, a tak si odběhl hrát kousek dál svou vlastní hru. Bez Petra.

Petr si tedy začal hrát sám. Když došel k vrbě stojící na břehu rybníka, z ničeho nic uviděl na hladině něco zřetelně se pohnout. Velmi ho to zaujalo, a proto šel neobvyklý pohyb na hladině prozkoumat. A chtěl to prozkoumat důkladně a pečlivě. Proto se nahnul blíže k místu záhadného jevu.

Břeh rybníka byl velice vlhký a Petr měl kluzké boty. Obě nohy mu podklouzly a šup – už se koupal v rybníce! Stačil si všimnout, že pohyb na hladině způsobila obyčejná žába. Byl velice zklamaný, to však nebylo nic proti skutečnosti, že se právě koupal ve špinavém rybníce!

Nemarnil čas a pohotově hledal záchranu. U kraje rybníka viděl jen spoustu trávy a kamení. Zachytil se za trs trávy a pokusil se vysoukat se nahoru. Byl malý a vážil málo, tak se mu to podařilo. Zavolal na bratra. Ten k němu přiběhl a poté hned přivolal na pomoc rodiče.

Ti přiběhli a malého Petra pohotově odnesli dovnitř a zahřáli ho v teplé vodě. Petr se začal vzpamatovávat a uklidňovat. To byl rád, že je v teple, v klidu a suchu! Potom vše v klidu povyprávěl rodičům a dodal: „Na tohle snad nikdy nezapomenu!“

Z toho mám navždy ponaučení, že zvědavost se ne vždy musí vyplatit, ale dokonce se na ni dá i doplatit. Od té doby jsem opatrnější.

(Petr Churáček, 9. A)

Má nejoblíbenější práce

Mou nejoblíbenější prací je žehlení. Ráda žehlím voňavé prádlo, ráda uklízím.

Na žehlení je pěkné to, že prádlo není pokrčené ani sežmoulané, ale je pak pěkně poskládané a úhledné.

Mám zkušenost, že když jsem nervózní, začnu žehlit a to mě uklidní, „nervy“ mě přejdou! Mám pak radost, že je všechno pěkně poskládané a dostanu dobrou náladu.

(Brigita Mátéová, 8. B)

Jak jsem se ztratil na pouti

Bylo to v ten den, kdy jsem byl poprvé na Matějské pouti. Byl jsem asi tříletý, ale nemluvný – na rozdíl od mé o čtyři roky starší sestry.

Na období jara bylo tehdy velice chladno, takže po absolvování několika atrakcí jsme se uchýlili do jednoho vyhřátého pavilónu.

Pavilón se hemžil dětmi a různými druhy zábav. Mě ovšem na první pohled zaujalo obrovské pískoviště. Jenže mou sestru ne! Dal jsem najevo svým usilovným brekotem, že od pískoviště se prostě nehnu!

Po této scéně se i rodiče museli rozdělit. Mamka šla se setrou na hrnčířský kruh. Vyráběly určitě něco krásného. Na mém krásném pískovišti se mnou zůstal taťka. Všechny děti měly v písku boty sundané, a tak jsem si boty taky musel sundat. Když jsem postavil několik úžasných hradů a tunelů, dostal taťka chuť na kávu. To bylo osudné.

Odskočil si jen několik kroků od pískoviště pro kávu. Jaké ho čekalo překvapení po návratu, když jsem na pískovišti nebyl! Zůstaly tam jen mé boty. Taťka hledal, volal, běhal a sháněl, ale nikde mě neviděl. Nakonec musel s barvou ven a všechno přiznat mamce. A tak mě hledali všichni.

Po další chvíli neúspěšného hledání se ozvalo v místním rozhlase hlášení: „Máme zde jednoho chlapečka bez bot, brečí a nechce nám říct, jak se jmenuje! Opakuji...“

V tom momentě se rodičům značně ulevilo. I když mě ještě neviděli, byli si jisti, že jsem to já. Proč? Protože jsem ještě nemluvil!

Po oboustranném radostném shledání jsme se raději už vrátili domů. Na tento náš výlet rodiče nikdy nezapomenou. Hlavně taťka, když dostane chuť na kávu.

(Jan Jirkovský, 9. A)

Kamarádím jen s hodnými a dobrosrdečnými lidmi. Má nejlepší kamarádka je hodná, laskavá, dobrosrdečná a vůbec není lakomá. Je ale hodně upovídaná. Mám ji moc ráda.

(Johana Brůžková, 8. A)

Usmívejte se na sebe a mějte se rádi...

(Jakub Kopecký, 7. B)

Paní Zima přišla k nám, Vánoce přináší nám...

(Adéla Barešová, 8. B)

Štědrý den v dětském domově

Můj Štědrý den probíhá takto. Ráno vstanu a jdu se umýt a nasnídat. Potom se zeptám, jestli se mohu jít dívat na televizi. Když dostanu svolení, jsem tam až do oběda. Pak dělám to, co mě baví a na co mám zrovna náladu.

Večer se naše rodinka sejde u večeře. Máme řízek s bramborovým salátem.

Po večeři se celý dětský domov sejde v naší společenské místnosti. Jsme rozděleni na čtyři rodinky, a tak každá rodinka předvádí nějaké své umění, co si nacvičila. Pak přichází řada na dárky.

Po rozdání vánočních dárků se každá rodinka odebere do své kuchyně a tam ještě pokračuje rozdáváním dárků. Pak už se jdeme umýt a ještě si může každý chvíli dělat, co právě chce.

(Lucie Vachušková, 7. B)

Má vánoční příhoda

Byly Vánoce a mně bylo 7 let. Velice jsem se těšila na dárky. Každý Štědrý večer se scházíme u naší babičky na večeři. Už asi od tří hodin odpoledne jsem se nemohla dočkat dárečků.

Bylo už asi osm hodin večer, když jsme přijeli domů. Ale dárky pod stromečkem ještě nebyly! Pořád jsme čekali – a nic!

A pak jsem si odskočila na záchod – a mamka na mě volá, že už tu byl Ježíšek! Koukla jsem se pod stromek – a tam byla jen brambora! Byla jsem hrozně zklamaná a smutná a už jsem měla slzy v očích. Rodiče se začali smát a řekli mi, ať se podívám i jinam. Tak jsem hledala a hledala – a najednou jsem si všimla, že pod postelí vykukuje kousek stuhy. Sehnula jsem se – a opravdu! Taková hromada dárků! Byla jsem hrozně šťastná a hlavně jsem byla ráda, že jsem nedostala jen tu bramboru.

A pak jsme si dali ještě další bramborový salát. Byly to moje nejhezčí a nejnapínavější Vánoce, jaké jsem kdy měla.

(Andrea Hadrová, 8. A)

Na Vánoce nikdo nesmí být sám!

(Tentýž názor vyjádřily Eva Kutheilová, 8. A a Olga Sendreiová, 8. B)

ZIMA je hezká. Je celá bílá, studená a mrazivá. Padají sněhové vločky. V zimě je svatá Barbora, Mikuláš a Vánoce. Na Vánoce by se měla sejít celá rodina. Všichni by se měli společně navečeřet. K Vánocům také patří cukroví a rozkrojené jablíčko. To se rozkrojí na tolik kusů, kolik je členů rodiny.

(Nikoleta Berkyová, 7. B)

Náš Štědrý den

Můj Štědrý den začíná příjemným probuzením. Jdu se nasnídat, umyju se a obléknu. Také se v televizi dívám na vánoční pořady a filmy. Začnu si uklízet v pokoji, pak s úklidem pomáhám mamce a ještě také s mamkou připravujeme a balíme dárky pro babičky.

Odpoledne jedeme k jedné babičce a chvíli u ní zůstaneme. Pak s babičkou jdeme na hřbitov za dědou. Tam na něj vzpomínáme. Babičku pak odvezeme domů a jdeme ještě dokoupit, na co jsme zapomněli.

Pak k nám přijede druhá babička. I s ní strávíme kus Štědrého dne. Babička pak odjede a mamka s tatškou začínají smažit řízky a mamka vaří ještě polévku. Pak zavoláme babičce, ať přijede.

Po večeři s bráchou zalezeme ke mně do pokoje a rodiče i babička naskládají dárky pod stromeček. Čekáme, až nás zavolají.

Pod stromečkem najdu vždy, co jsem si přála. Všechny dárky rozbalíme a uklidíme nepořádek z balicích papírů.

Zbytek večera pak oslavujeme a o půlnoci jdeme společně na procházku. Po příchodu domů se nám pak dobře spí.

(Tereza Zemanová, 7. B)

Cukroví je trochu připálené – ale co na tom? Hlavně, že máme dobrou náladu!

(Matěj Lovčí, 7. B)

Na Vánoce raději nikdy s ničím nespěchejte! Mohlo by to špatně dopadnout!

(Erika Pohlodková, 8. B)

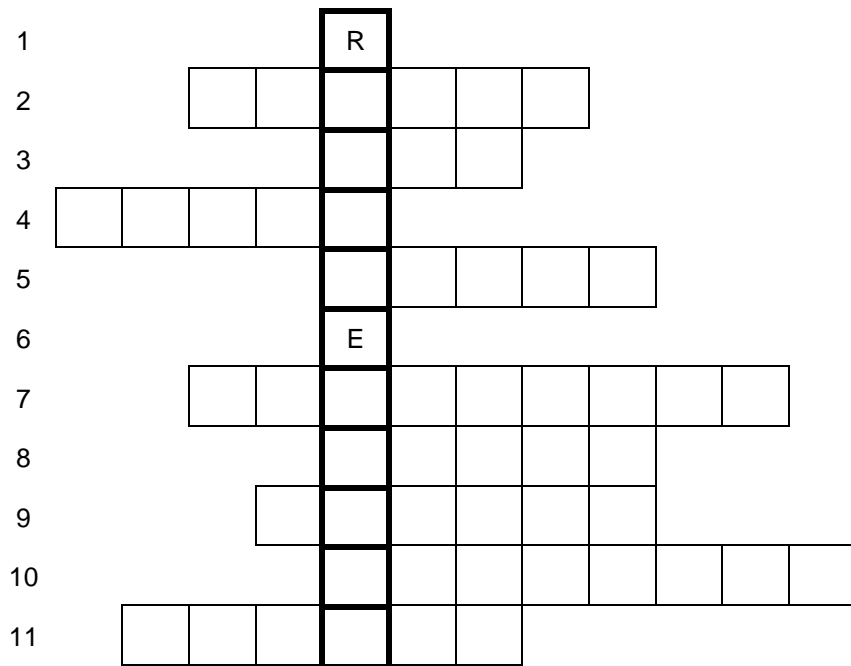
O Vánocích dlouho nespěte! Připadaly by vám krátké!

(Benjamin Jícha, 8. A)

O Vánocích se nehádejte.

(Monika Klojdová, 7. B)

Vánoce jsou pro:

2. Mládež se vzdělává...
3. 24 hodin má...
4. Zvěř, co saje mléko...
5. Žijeme v ... republice
7. Babička a dědeček jsou moji...
8. Podzim je období...
9. Rok má dvanáct...
10. V Praze se jezdí...
11. Jsem dítě mých...

(Dominika Krátká, 7. A)

Poznámka:

V žákovských pracích uvedených v tomto sborníčku byly se souhlasem žáků opraveny některé pravopisné a stylistické chyby. Uvedeny jsou i práce žáků – dysgrafiků, které byly původně prezentovány ústní formou. Kolegyním děkuji za spolupráci.

Mgr. Zdeňka Ditrichová

This is Juma

Her nickname is Jwi.

She is twelve years old. She likes chips.

Her favorite colors are blue, orange and white.

She likes sport. She has got brother Sim and her sisters Amy and Mary.

She wears orange top and white jeans and red shoes. Juma is from Britain.

Juma has got long brown hair. Juma is speak English. Her favorite song is CARMILA.

Juma's friends are Savanne, Conalicia, May Kim and Neil.

This is Savanne

Markéta Maděrová

Her nickname is Savva.

She is thirteen ^{years of} age. She likes aerobic and chocolate.

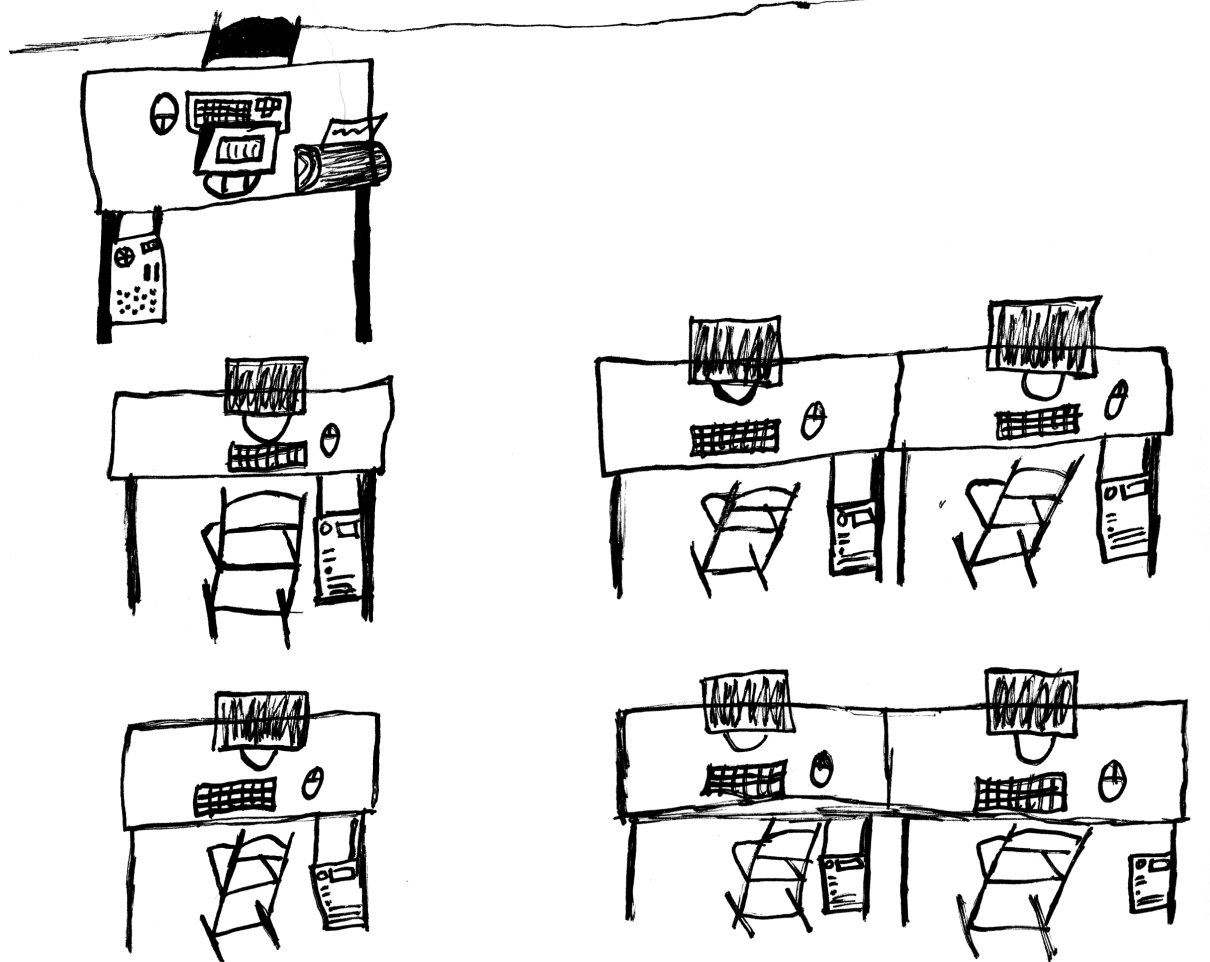
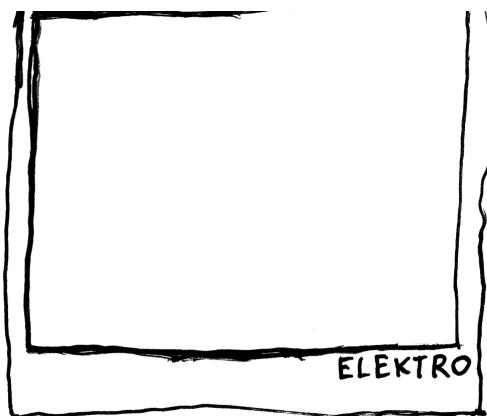
Her favorite colors is red and black.

She likes spiders and maths.

She has got brother Peter. Savanne is from London. Savanne has got brown - black legs and skin girl. She doesn't like travelling and singing. Savanne can speak English.

And Savanne is happy girl. Savanne's friends are May Kim, May Kim and Neil.

A. Soukup

Ilustrace na téma: Jak si představují školu

(Augustin Soukup, 7. A)